

El meu Glosari

L'ORGULL

Que n'es d'altiva la paraula *orgull*. Aixís com hi han homes «qu'am la cara pagan». com diu el *vulgo*, aquesta paraula per sí sola ja es orgullosa. La paraula *orgull* es una de las paraulas més altaneras de la nostra llengua; y, per desgràcia, es una de las qualitats més generalisadas entre l'humanitat.

L'orgull tothom el coneix y ningú en vol tenir. Tothom vol ésser amable y carinyós. Tothom vol ésser franch y sincer. Pró l'orgull, aquest rutinari *tono* que s'ha imposat entre 'ls homes, s'ha fet amo y senyor de tots els sers racionals y regna en el cor de tots: fins en el dels més febles y humils.

L'orgull no tan sols existeix pe'ls homes qui's pensan ésser més que'ls altres y de millor condició, sino qu'impere amb arrogancia en tots, pera tots y am tot y pera tot.

De vegadas l'acompanya l'absolutisme, altres l'esprit d'imitació, molts cops l'ignorancia, una mica els gelos, bastant la vanitat y follia d'enveja, y més que tot las pretensions.

Ni han molts que's creuen que qui no gasta orgull no es ningú, y diuen: bó..... bó, vol dir *bobo* y per no ser bobos, son absoluts, autoritaris é inviolables y, malgrat romandre en perjudici seu, no tranzigeixen en res ni per res.

Altres, perque veuen que Don Fulano es persona respectable y no riu ni may fá broma, s'esforsan en fer cara de jutje, y mirantse als demés am tó de despreci sembla vulguin ferlos entendrer que son alguna cosa y deuen respectarlos.

L'ignorancia també acompanya á l'orgull; perque, ¿haveu vist may ningú que vulgi ser *burro*, per ignorant que sigui?

L'amor també's company de l'orgull. Ja ho veuen ¡hasta l'amor! puig que l'amor á voltas envolcalla gelos y els gelos son promoguts, las més de las vegadas, per l'orgull.

Y la bellesa? ¡oh, la bellesa! quant orgull enclou!... ¿quí hi ha en lo mon que no estigui enorgullit de sí mateix?..... ¡Ningú!....

Y, amb una paraula: d'orgull en té tothom; pobres, rics, grans y petits. L'inspiren els sastres, las modistas, els